

БЪЖАНЧЕТА.

Изгонили дечицата и майкитъ
 Да скитатъ по свѣта,
 По чуждитъ мѣста.
 Какви сж жълти и изпити!
 Обушата имъ, дрехитъ изтрити...

А въ тѣхната земя
 Остана кжшата сама,
 И котката самичка,
 И кучето сиротно и самотно.

Зашото новиятъ имъ господарь
 Минава като царь
 И удря съсъ кайшка,
 И толкосъ много вика,
 Че котката ужилена отскача,
 А кучето скимти и плаче
 И въ сламата се скрива,
 Въ гърдичкитъ сърцето му се свива
 И мисли:

„Ахъ де ли сж сега дечицата,
 Добритъ!
 Дали сж вънъ на студъ?
 Дали сж скрити?
 Дали за тѣхъ се Господь грижи,
 Откакто сме въ разлжка?...“

Тѣй мисли все и раната си ближи,
 И толкозъ му е мжка,
 Толкозъ му е мжка!

Дора Габе-Пенева.

